

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4Csp/49/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217205192
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2019:8217205192.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Romanom Lajošom, v sporovej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava 37, IČO: 31 749 542, zastúpený GARAJ & Partners s.r.o., Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným 1/ B. K., G.. X.XX.XXXX, XXX XX K. XX, 2/ M. K., G.. XX.X.XXXX, XXX XX K. XX, 3/ M. K., G.. XX.X.XXXX, XXX XX K. XX, o zaplatenie sumy 19.043,01 Eur s príslušenstvom t a k t o

rozhodol:

Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú p o v i n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 19.043,01 Eur, zmluvný úrok v sume 7.839,16 Eur, zmluvný úrok vo výške 8,60 % ročne zo sumy 19.043,01 Eur za obdobie od 6.6.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania v sume 312,08 Eur a úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 19.043,01 Eur za obdobie od 6.6.2017 do zaplatenia, to všetko v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných voči žalobcovi zaniká.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči spoločne a nerozdielne zaviazaným žalovaným v 1. až 3. rade nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 71,16 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žiadal podanou žalobou uložiť všetkým žalovaným spoločne a nerozdielne sumu 19.043,01 Eur, zmluvný úrok v sume 7.839,16 Eur, zmluvný úrok vo výške 8,60 % ročne zo sumy 19.043,01 Eur za obdobie od 6.6.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania v sume 1.631,02 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 19.043,01 Eur za obdobie od 6.6.2017 do zaplatenia, zmluvnú pokutu v sume 2.688,22 Eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 574,30 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Zároveň sa domáhal aj náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalobca majúci povahu štátneho účelového fondu uzavrel ako veriteľ so žalovanými zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXX/XXXX, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške istiny 23.235,74 Eur (pôvodne 700.000,- Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 2,6 % s lehotou splatnosti 30 rokov (ďalej len „zmluva“). Poskytnutý úver mali žalovaní v zmysle zmluvy splatiť spolu s úrokom formou rovnakých mesačných splátok splatných najneskôr do 15. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci (čl. IV. bod 1 zmluvy). Uvádzal, že pred odstúpením od úverovej zmluvy z 18.4.2017, od ktorého odvodzoval svoj nárok z predmetnej úverovej zmluvy odstúpil aj listami z 24.8.2009 pre omeškanie s 11 splátkami a zo 17.7.2012 pre omeškanie s

ďalšími 8 splátkami, avšak pre ich následné uhradenie súhlasil s odvolaním účinkov zaslaných odstúpení od zmluvy. Zo žaloby vyplýva, že rozhodnutím z 25.5.2006 žalobca zvýšil úrokovú sadzbu úveru z 2,6 % na 4,1 % ročne pri nezmenenej dobe splatnosti z dôvodu porušenia čl. VIII bodu 8.7 zmluvy, a že rozhodnutím z 15.6.2006 zvýšil mesačnú splátku na sumu 117,76 Eur. Oznámením z 10.3.2011 žalobca zvýšil úrokovú sadzbu úveru na 8,6 % ročne pri nezmenenej dobe splatnosti a zároveň žalovaným zvýšil mesačnú splátku na sumu 170,- Eur. Tvrdil, že tak konal vzhľadom na porušenie povinnosti žalovaných predložiť žalobcovi právoplatné kolaudačné rozhodnutie. Ďalej uvádzal, že žalobca žalovaným zaslal výzvu na úhradu omeškaných splátok z 19.3.2013 v sume 1.870,- Eur a túto výzvu si žalovaní v 1. a 2. rade prevzali 26.6.2013 a žalovaný v 3. rade 2.7.2013. Napriek tejto výzve na úhradu nedošlo zo strany žalovaných k úhrade dlhu na omeškaných splátkach. Poukazoval na to, že žalovaní mali v priebehu trvania zmluvného vzťahu so žalobcom zlú platobnú disciplínu, mesačné splátky neuhrádzali pravidelne a v dohodnutej výške, v niektorom mesiaci uhradili len časť splátky a následne až neskôr vyššiu čiastku, ktorá sa započítala s niektorými omeškanými splátkami. K dátumu 3.4.2017 tak boli žalovaní v omeškaní s 56 splátkami, čím podľa žalobcu došlo k splneniu podmienok stanovených v čl. VIII bode 8.4 zmluvy oprávňujúceho požadovať od žalovaných okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie pokuty vo výške 10 % z dlžnej sumy do 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom. Preto 18.4.2017 žalobca odstúpil od zmluvy a toto odstúpenie doručil žalovanej v 1. rade 21.4.2017, žalovanému v 2. rade 4.5.2017 a žalovanému v 3. rade, bola zásielka o odstúpení od zmluvy uložená na pošte dňa 21.4.2017 bez jej následného vyzdvihnutia v odbernej lehote. V tomto odstúpení od zmluvy boli žalovaní vyzvaní na vrátenie dlžnej sumy v lehote 30 dní od doručenia odstúpenia od zmluvy. Zároveň tvrdil, že žalovaní sa mali možnosť aj zo skôr doručovaných výziev dozvedieť o tom, že sú v omeškaní s úhradou pravidelných mesačných splátok vyplývajúcich z ustanovenia čl. V zmluvy. V ďalšom na podporu dôvodnosti svojho nároku poukázal na ustanovenie § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka so záverom, že ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka vyjadruje spôsob úpravy obchodných záväzkových vzťahov, t. j. upravuje podmienky, po splnení ktorých sa obligatórne uplatní úprava Obchodného zákonníka v záväzkových vzťahoch. Ide o povahu, resp. podstatu samého vzťahu a to bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkových vzťahov. V týchto prípadoch nie je rozhodujúci subjekt, ale objekt záväzkového vzťahu, t. j. dominantným znakom týchto vzťahov je obsahová stránka a nie vlastnosť subjektu, a teda môže vzniknúť medzi osobami, ktoré nemajú povahu podnikateľských subjektov (nepodnikateľov). Z dikcie tohto zákonného kognitného ustanovenia, ktoré má prednosť pred zmluvnou úpravou vyplýva, že vymenované záväzkové vzťahy sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, ide o absolútny záväzkový obchodný vzťah. Zmluva o úvere je úverovou zmluvou uzatvorenou podľa § 497 Obchodného zákonníka, to znamená, že na ustanovenia zmluvy o úvere sa vzťahujú právne normy Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 261 ods. 6 v spojení s § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka pôsobia ako *ins cogens*, t. j. aplikáciu týchto zákonných ustanovení zmluvné strany v ich právnom vzťahu nemôžu vylúčiť. Vzhľadom na explicitnosť ustanovenia § 261 ods. 6 v korelácii s ustanovením § 263 Obchodného zákonníka nemôžu zmluvné strany žiadnou interpretáciou eliminovať použitie všeobecných ustanovení o obchodných záväzkových vzťahoch v ich záväzkových vzťahoch. Takáto interpretácia by viedla k obchádzaniu zákona - Obchodného zákonníka, ktorý má v tejto časti vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vzťah predpisu *lex specialis*. Na podporu prednesených tvrdení žalobca poukazoval hlavne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 120/2010 z 29.3.2012, ktorý skonštatoval, že zmluva o úvere, ktorú uzatvoril žalobca je zmluvou o úvere v zmysle Obchodného zákonníka a vzťahujú sa na ňu ustanovenia tohto právneho predpisu. Splácanie úveru žalobca nepovažuje za čiastkové plnenie podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale ide o jedno plnenie, pri ktorom splatnosť nastáva splatnosťou celého úveru a na prípad je aplikovateľné aj ust. § 506 Obchodného zákonníka zaručujúce právo veriteľa odstúpiť od zmluvy v prípade omeškania dlžníka s vrátením viac ako dvoch splátok alebo jednej splátky dlhšie ako tri mesiace a požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi, pričom povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Argumentoval aj tým, že popri úroku má žalobca právo aj na zmluvne dojednané alebo zákonné úroky z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k povinnosti úhrady dlžnej sumy žalovaným v 3. rade poukazoval na § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka a znenie čl. VII ods. 1 zmluvy, a najmä, že odstúpením od zmluvy nedochádza k zániku hlavného záväzku a preto ani k zániku ručenia. Žalovaný v 3. rade sa ako ručiteľ zaviazal uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka vzniknuté na základe zmluvy vrátane záväzkov, ktoré vzniknú z budúcnosti. Uplatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty žalobca vyvodzoval z čl. VIII. bodu 4 zmluvy vychádzajúc zo súčtu nezaplátenej istiny, úrokov a úrokov z omeškania. V ďalšom s poukazom na § 1 ods. 3 písm. p) a § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných

úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákona č. 150/2013 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom fonde“), ktorý nahradil skorší zákon č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, ustanovenia Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka, odmietal možnosť vyhodnotiť vzťah medzi žalobcom a žalovanými ako vzťah spotrebiteľský z dôvodu, že žalobca je štátnym účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu (financovanie priorit štátnej bytovej politiky) schválených vládou Slovenskej republiky, jeho činnosť nie je zameraná na dosiahnutie zisku, pričom zákon o štátnom fonde obmedzuje výdavky štátneho fondu na 3 % z ročných príjmov. Svoj nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávok opieral o § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

3. Svoju argumentáciu uvedenú v žalobe v priebehu konania žalobca dopĺňal radom podaní a to podaniami zo 4.9.2017, 27.10.2017, 9.11.2017, 7.3.2018, 19.4.2018 a 30.5.2018. V podaní zo 4.9.2017 doplnil odôvodnenie žaloby k pojmu dodávateľ v kontexte spotrebiteľskej zmluvy a k negatívnemu vymedzeniu pojmu spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V podaní z 27.10.2017 vo vzťahu k otázke ručiteľského záväzku doplnil poukaz na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/14/2016 z 28.2.2017 a v ňom uvedené dôvody, podľa ktorých odstúpením od úverovej zmluvy nedochádza k zániku hlavného záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje, a preto nedochádza ani k zániku ručiteľského záväzku a povinnosti splatiť dlh namiesto hlavného dlžníka. Citoval tiež § 307 Obchodného zákonníka, podľa ktorého každý z ručiteľov ručí za celý záväzok a z neho odvodzoval záver, že žalovaný v 3. rade, ktorý prevzal ručiteľský záväzok je v spore vecne pasívne legitimovaný. Svoju vlastnú aktívnu vecnú legitimitáciu odvodzoval od ustanovení zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu. Rozvíjal tiež argumentáciu uvedenú už v podanej žalobe vylučujúcu posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými ako spotrebiteľského, kladúc dôraz na obchodný charakter zmluvy o úvere, účelovosť podpory z jeho prostriedkov a vylúčenie aplikácie právnej úpravy bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. V ďalšom poukazoval na výšku priemerných úrokových sadzieb z úverov obchodných bánk v čase uzatvorenia zmluvy (v rozmedzí 9,10-13,60 %) a poukazom na § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a na neho naviazané vykonávacie predpisy odôvodňoval ním uplatnený nárok na úrok z omeškania. V podaní z 9.11.2017 doplnil svoju argumentáciu založenú na dôvodovej správe k novele zákona o štátnom fonde schválenej Národnou radou Slovenskej republiky 7.9.2017, podľa ktorej podporu poskytovanú žalobcom možno poskytnúť len špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok, ktoré sú pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by vedel obstarat' finančné prostriedky na kapitálovom trhu, tiež že žalobca nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a podpora poskytovaná vo forme úveru nie je spotrebiteľskou zmluvou ani spotrebiteľským úverom. V podaní zo 7.3.2018 žalobca poukázal na postavenie žalobcu ako subjektu verejnej správy odkazujúc na ustanovenia zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, právnu povahu majetku spravovaného žalobcom, spôsob fungovania žalobcu ako uzatvoreného systému, vylúčenie z pôsobnosti Smernice 2011/83/EU o právach spotrebiteľov a judikatúru Európskeho súdneho dvora. Obdobne v podaní z 19.4.2018 žalobca doplnil svoju argumentáciu odkazujúc na koncepcie štátnej bytovej politiky, obsah smernice Európskeho parlamentu a Rady z 23.7.2014 č. 2014/17/EU o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmenách smerníc 2008/48/ES a 2013/36/EU č. 1093. V podaní z 30.5.2018 žalobca doplnil, že v čase vzniku právneho vzťahu založeného zmluvou bol platný a účinný zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa tento zákon nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/289/2017 z 22.3.2018 a rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3Cb/47/2016 z 15.2.2018.

4. Žalovanej v 1. rade bola žaloba s prílohami doručená do vlastných rúk 30.8.2017, žalovanému v 2. rade 9.11.2018 a žalovanému v 3. rade 4.9.2017 a to spolu s uznesením č. k. 4Csp/49/2017-170 zo 16.8.2017, ktorým boli žalovaní vyzvaní na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní odo dňa doručenia označeného uznesenia. Na žiadosť žalovaných v 1. a 2. rade bola lehota na ich vyjadrenie k žalobe predĺžená uznesením č.k. 4Csp/49/2017-284 z 15.1.2019 do uplynutia 3 dní od doručenia označeného uznesenia, čo vzhľadom na účinnosť jeho doručenia žalovanej v 1. rade 22.2.2019 a žalovanému v

2. rade 12.2.2019 odôvodňuje jej uplynutie dňom 25.2.2019. Žalovaní v 1. a 2. rade sa k doručenej žalobe písomne nevyjadrili a nariadeného pojednávania sa napriek riadnemu doručeniu predvolania nezúčastnili, z čoho možno vyvodiť, že voči uplatnenému nároku nevzniesli žiadne námietky. Žalovaný v 3. rade sa k žalobe meritórne vyjadril podaním z 8.9.2017 v ktorom po citácii § 303 a 306 ods. 1 Obchodného zákonníka poukazoval na skutočnosť, že v dobe čerpania úveru boli žalovaní v 1. a 2. rade zamestnaní a on bol v dobrej viere, že úver bude splácaný riadne a včas, preto na seba zobral záväzok z ručenia. Žalovaných v 1. a 2. rade potom, ako sa dostali do omeškania osobne vyzýval na splácanie úveru, aby sa sám nedostal do finančných ťažkostí z dôvodu jeho nesplácania. Uvádza, že aj keď si je vedomý právnych následkov nesplácania úveru, žalobca mal využiť všetky právne kroky voči žalovaným v 1. a 2. rade, nakoľko práve títo žalovaní mali z poskytnutého úveru úžitok, keďže im slúžil na výstavbu rodinného domu, v ktorom spoločne bývajú. Poukazoval tiež na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade vykonáva rozsiahlu podnikateľskú činnosť a má dostatok finančných prostriedkov na uspokojenie pohľadávky žalobcu. S poukazom na § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka namietal, že pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne a preto pri plnení úveru v splátkach plynie premlčanie každej jednej splatnej splátky osobitne, z čoho vyvodzoval, že úroky z omeškania zo splátok od 21. 8. 2012 do 21.6.2013 vyplývajúce z listiny úroky z omeškania k 3.4.2017 sú premlčané. Vychádzajúc z uvedeného vzniesol námietku premlčania všetkých splátok, ktorých splatnosť nastala po uplynutí 4 ročnej premlčacej lehoty pred dňom 18.7.2017 a navrhoval ich zaplatenie veriteľovi nepriznať. Zároveň navrhoval žalobu voči svojej osobe zamietnuť a na zaplatenie žalobcom uplatneného nároku zaviazat' len žalovaných v 1. a 2. rade.

5. V replike na vyjadrenie žalovaného v 3. rade z 29.1.2018 žalobca zopakoval argumentáciu produkovanú v žalobe ako aj v podaní z 27.10.2017 doručenom po podaní žaloby. Uzavrel, že z dôvodu nesplnenia povinností žalovaných v 1. a 2. rade zriadiť záložné právo v prospech žalobcu, záväzok žalobcu zostal zabezpečený ručením tretích osôb, v danom prípade žalovaným v 3. rade.

6. Žalovaný v 3. rade vo svojej duplike z 5.6.2018 s poukazom na argumentáciu žalobcu v jeho podaní zo 7. 3. 2018 o rozdielnej rozhodovacej praxi posudzovania postavenia žalobcu a zmluvy o úvere, ktorú uzatvára s dlžníkmi pri poskytovaní podpory uvádza, že v predmetnej veci je nevyhnutné pridržiavať sa v ňom uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Voči argumentácii týkajúcej sa jeho ručiteľského záväzku uvedenej vo vyjadrení žalobcu z 29. januára 2018 výslovne nevzniesol žiadne výhrady. Poukázal na ubezpečenie žalovaných v 1. a 2. rade, že po kolaudácii nehnuteľnosti zriadia v prospech žalobcu záložné právo, čo sa nestalo a nesplnením tejto povinnosti ho dostali do nepriaznivej situácie, čím jeho ručiteľský záväzok naďalej trvá. Mal však za to, že žalobca mal žalovaných v 1. a 2. rade vyzvať na zriadenie záložného práva v jeho prospech na nehnuteľnosti žalovaných v 1. a 2. rade.

7. V podaní z 8.8.2018 bez výzvy súdu žalobca v reakcii na dupliku žalovaného v 3. rade v podstatnom uviedol, že tvrdenia žalovaného v 3. rade ohľadne povinnosti zriadiť záložné právo žalobcu sú nesprávne. Poukázal na oznámenie žalobcu z 10.3.2011, ktorým žalovaných upozornil na nesplnenie ich povinnosti predložiť žalobcovi právoplatné kolaudačné rozhodnutie a nakoľko tak neurobili, žalobca pristúpil k zvýšeniu úroku z pôvodnej sadzby 2,6 % na 8,6 %. Poukázal tiež na zaslanie výzvy z 8.6.2010 na zriadenie záložného práva v prospech žalobcu, v ktorej žalovaných upozornil na túto zmluvnú povinnosť, avšak žalovaní ani na túto výzvu nereagovali a preto ručiteľský záväzok žalovaného v 3. rade naďalej trvá.

8. Na výzvu súdu zo 16.1.2019 žalobca podaním zo 4.4.2019 doplnil, že suma uplatnených úrokov z omeškania vo výške 1.631,02 Eur vychádza z ich výšky vykázananej žalobcom k 3.4.2017, t.j. ku dňu zosplatenia úveru. Za účelom preukázania ich dôvodnosti predložil nový tabuľkový prehľad vyčísľujúci výpočet úrokov z omeškania. Vo vzťahu k vyčíslenému úroku z úveru vyplývajúceho z k žalobe pripojenej histórie splácania úveru doplnil, že žalobca k 31.12.2013 uskutočnil prechod ku inej banke čo odôvodňuje vykazovaním inej sumy splatných (omeškaných) úrokov v tejto histórii. Tvrdil, že úroky k 31.12.2013 boli v pripojenej tabuľke vykazované ako predikované úroky ku dňu splatenia úveru a po tomto dni sa začali vykazovať vo výške splatných úrokov ku dňu zúčtovania najbližšej splátky. K nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky argumentáciu uvedenú v žalobe doplnil tým, že poukázal na povinnosť žalobcu zabezpečiť vymoženie pohľadávky štátu a že žalobca v predsúdnom konaní vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatnenie a bránenie práva žalobcu s poukazom na znenie zmluvy. Tieto náklady predstavujú odmenu advokáta, ktorý tieto právne služby poskytol a ich zaplatením vznikli žalobcovi skutočné náklady spojené s uplatnením pohľadávky.

Poukazoval tiež na obsah Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16.2.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Vyhlásil, že za amortizačnú tabuľku s rozpisom platieb na istinu a úroky má byť považovaný podrobný rozpis platieb žalovaných pripojený k žalobe. Podľa oznámenia žalobcu bol žalovaným otvorený splátkový účet dňa 24.3.2003 a termín prvej splátky úveru stanovený na deň 15.7.2003. Tvrdil, že žalobca nedisponuje za obdobie do roku 2008 údajmi o rozpise platieb na istinu a úroky z dôvodu, že banka žalobcu v predmetnom období takého údaje neposkytovala.

9. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávané na 12.4.2019, na ktoré predvolal ako právneho zástupcu žalobcu a tým aj žalobcu (doručenie predvolania vykázané 30.1.2019, upovedomenie o zmene termínu pojednávania vykázané 26.2.2019), tak aj žalovaných (doručenie predvolania na pojednávanie u žalovanej v 1. rade vykázané 22.2.2019, upovedomenie o zmene termínu pojednávania vykázané 19.3.2019; u žalovaného v 2. rade doručenie predvolania na pojednávanie vykázané 12.2.2019, upovedomenie o zmene termínu pojednávania vykázané 4.3.2019; u žalovaného v 3. rade doručenie predvolania na pojednávanie vykázané 11.2.2019 a upovedomenie o zmene termínu pojednávania vykázané 1.3.2019). Pojednávania sa zúčastnili právny zástupca žalobcu a žalovaný v 3. rade, žalovaní v 1. a 2. rade sa ho bez ospravedlnenia nezúčastnili a termín pojednávania nežiadali zo žiadnych dôvodov odročiť. Vzhľadom na splnenie podmienok pre vykonanie pojednávania súd rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade.

10. Vo veci bolo vykonané dokazovanie oboznámením obsahu spisu a predložených listinných dôkazov predložených stranami v priebehu konania a to: žaloba na č.l. 1-17, dôkazy o čerpaní poskytovaného úveru pod č.l. 32-50, prehľad o úrokoch z omeškania na č.l. 51-52, chronologický prehľad o splácaní úveru na č.l. 53-86, odstúpenie od úverovej zmluvy č. XXX/XXX/XXXX zo dňa 18.4.2017 doručené žalovanému v 3. rade na č.l. 87 spolu s dôkazom o jeho doručovaní na č.l. 88-89, odstúpenie od úverovej zmluvy č. 701/471/2003 z 18.4.2017 spolu s kópiou dokladu o jeho doručení žalovanému v 1. rade na č.l. 90 a odstúpenie od úverovej zmluvy č. XXX/XXX/XXXX z 18.4.2017 spolu s kópiou dokladu o jeho doručení žalovanej v 2. rade na č.l. 91, prehľad a história pohybov na účte č. XXXXXXXXXXXX na č.l. 92-93, výzvy k úhrade dlhu - upomienka č. 2 zo dňa 19.6.2013 adresované žalovaným v 1. a 2. rade na č.l. 94-95 spolu s kópiami doručeníek o ich doručení, zmluva o poskytnutí podpory uzavretá podľa zákona č. 124/1996 Z. z. na č.l. 107-114, rozhodnutie žalobcu zo dňa 25.5.2006 o zvýšení úroku na č.l. 115, rozhodnutie o zvýšení mesačnej splátky z 15.6.2006 na č.l. 116, oznámenie žalobcu z 10.3.2011 o zvýšení úrokovej sadzby na č.l. 117, odstúpenie od úverovej zmluvy z 24.8.2009 na č.l. 118 a súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od zmluvy zo dňa 26.1.2011 na č.l. 119, odstúpenie od zmluvy z 19.7.2012 na č.l. 120-121, súhlas s odvolaním účinkov z 24.8.2012 na č.l. 122, vyjadrenie žalovaného v 3. rade z 8.9.2017 na č.l. 173-175, vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu pod č.l. 177-182, 184-193, 194-201, 202-205, 206-211 spolu s prílohami na č.l. 212-234, 237-240 spolu s prílohami na č.l. 241-260, vyjadrenie žalovaného v 3. rade z 5.6.2018 na č.l. 255-256, vyjadrenie žalobcu na č.l. 264-265 s prílohami na č.l. 266-267, vyjadrenie žalobcu zo 4.9.2017 na č.l. 268-270, podstatný obsah vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu zo 4.4.2019 na č.l. 297-301 spisu, pričom súdom bol zistený tento skutkový a právny stav.

11. V priebehu konania sa medzi stranami ukázalo ako nesporné, že žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovanými v 1. a 2. rade ako žiadateľmi (dlžníkmi) Zmluvu o poskytnutí podpory uzavretú podľa ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov pod číslom XXX/XXX/XXXX. Z predloženej zmluvy vyplýva že žalobca podpísal zmluvu 26.2.2003 a žalovaní v 1. a 2. rade 10.3.2003. Na základe tejto zmluvy poskytol žalobca žalovaným v 1. a 2. rade podporu vo forme úveru v celkovej výške 23.235,74 Eur (pôvodne 700.000,- Sk) účelovo určenú na prestavbu, prístavbu a nadstavbu novej bytovej jednotky na adrese K. XX, pri základnej úrokovej sadzbe 2,6 % a dobe splatnosti 30 rokov. Čerpanie podpory boli žiadatelia zaviazaní realizovať len na účel, na ktorý bola podpora poskytnutá a použitie prostriedkov zdokladovať. Podľa čl. IV zmluvy, žiadatelia sa zaviazali splatiť žalobcovi celý úver so základnou úrokovou sadzbou na účet v banke. Podľa bodu 4.1 zmluvy sa dlh skladá z úveru a úroku a mal byť podľa zmluvy splácaný pravidelnými mesačnými splátkami vždy do 15 kalendárneho dňa mesiaca. Ak posledný 15. deň pripadol na sobotu, nedeľu alebo sviatok, bola povinnosť dlžníka splnená vtedy, ak úhrada splátky bola zrealizovaná nasledujúci pracovný deň. Prvá až 359 splátka mala činiť sumu 93,04 Eur (t.j. 2.803,- Sk) a poslednú splátku mal tvoriť zostatok dlhu (body 4.2 a 4.3 zmluvy). Začiatok splácania bol dohodnutý po uplynutí 3 mesiacov od uzavretia zmluvy. Sporné medzi stranami nebolo ani to, že žalovaní v 1. a 2. rade žalobcom poskytnutý úver postupným čerpaním vyčerpali (uvedené preukazujú aj kópie faktúr

predložené v banke žalovanými v 1. a 2. rade, ktoré žalobca k žalobe pripojil) a aj keď žalovaní v 1. a 2. rade úver splácali, zmluvne dohodnuté splátky neplatili pravidelne a so splácaním úveru sa dostali do omeškania.

12. V čl. VI. písm. c. zmluvy bolo dohodnuté, že termín ukončenia stavby je 24 mesiacov odo dňa otvorenia účtu v prospech dlžníka, čím sa mali podľa obsahu zmluvy nepochybne na mysli žalovaní v 1. a 2. rade. V zmysle čl. VI. písm. e. kolaudačné rozhodnutie boli dlžníci povinní doručiť žalobcovi do 15 dní od jeho právoplatnosti.

13. Podľa čl. VIII (sankcie), bod 8.3 zmluvy, v prípade ak dlžník mešká so zaplatením viac ako 2 splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace je fond oprávnený zvýšiť úrokovú sadzbu o 0,5 % pre celú nesplatenú časť podpory. Toto právo si môže fond uplatniť pri každom opakovanom porušení podmienok pri splácaní podpory. V zmysle čl. VIII bod 8.4. označenej zmluvy žalobca v prípade, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov je oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaní splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne, ak nebudú splnené podmienky uvedené vo výzve. Veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, podstatnou zmenou stavby bez súhlasu veriteľa, zriadením záložného práva v prospech tretích osôb bez vopred udeleného písomného súhlasu veriteľa, zmenou vlastníctva bez súhlasu veriteľa a pod. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z celej dlžnej sumy, t. j. zo súčtu zostatku istiny a celého nesplateného úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu a zostatok úroku v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. V zmysle čl. VIII bod 8.7, v prípade ak dôjde k nedodržaniu lehoty na výstavbu - 24 mesiacov - úroková sadzba sa zvyšuje za každých aj začatých 6 mesiacov o 0,5 % zo zvyšku nesplatených podpory.

14. Zmluva v čl. VII bode 7.1 obsahuje prehlásenie tretích osôb o ručení návratnosti poskytnutej podpory s odkazom na § 546 až 560 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto prehlásenia sa ručiteľia dobrovoľne, slobodne a vážne rozhodli prijať povinnosť uspokojiť záväzok dlžníka v celosti alebo jeho nesplatené časti vrátane úroku, ak by žalovaní v 1. a 2. rade zvlášť hrubým spôsobom porušili ustanovenia zmluvy a svoj záväzok neuspokojili na písomnú výzvu žalobcu (čl. VII bod 7.1 zmluvy). Ručiteľia mali ručiť za dlh žalovaných 1, 2 do doby zriadenia záložného práva v prospech žalobcu (čl. VII body 7.2 a 7.4 zmluvy). S obsahom zmluvy boli oboznámení a vyhlásili, že sú si vedomí povinnosti splniť dlh ak tento nesplní dlžník na základe výzvy fondu (čl. VII bod 7.2. zmluvy). Dlžníci boli zaviazaní zriadiť záložné právo v prospech žalobcu do 3 mesiacov od vydania právoplatného kolaudačného rozhodnutia (čl. VII bod 7.6 zmluvy). Na strane 8 zmluvy je pripojené označenie žalovaného v 3. rade ako ručiteľa a jeho podpis s overením Mestom Bardejov dňa 7.3.2003.

15. Podľa rozhodnutia z 25.5.2006 (č.l. 115) žalobca zvýšil počnúc 25.5.2005 úrokovú sadzbu úveru o 1,5 % z 2,6 % na 4,1 % z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti dlžníkov ukončiť do 24 mesiacov výstavbu a predložiť žalobcovi ako veriteľovi overené právoplatné kolaudačné rozhodnutie. Nasledovným rozhodnutím z 15.6.2006 (č.l. 116) žalobca v dôsledku zvýšenia úrokovej sadzby od 1.9.2006 zvýšil mesačnú splátku na sumu 111,76 Eur (pôvodne 3.367,- Sk). Podľa rozhodnutia z 10.3.2011 (č.l. 117) žalobca zvýšil úrokovú sadzbu o 6 % na 8,6 % zo zvyšku poskytnutého úveru počnúc dňom 25.5.2005. Zároveň oznámil žalovanému v 2. rade zvýšenie splátky na sumu 170,- Eur.

16. Z histórie pohybov na účte pod č.l. 102-103 spisu vyplýva, že na splatenie úveru žalovaní uhradili 14.7.2003 sumu 99,58 Eur (pôvodne 3.000,- Sk), 10.10.2003 sumu 199,16 Eur (pôvodne 6.000,- Sk), 3.3.2004 sumu 99,58 Eur (pôvodne 3.000,- Sk), 3.3.2004 sumu 398,33 Eur (pôvodne 12.000,- Sk), 25.2.2005 sumu 663,88 Eur (pôvodne 20.000,- Sk), 16.12.2005 sumu 995,82 Eur (pôvodne 30.000,- Sk), 14.3.2006 sumu 531,10 Eur (pôvodne 16.000,- Sk), 5.9.2006 sumu 465,21 Eur (pôvodne 14.015,- Sk), 19.12.2006 sumu 199,16 Eur (pôvodne 6.000,- Sk), 11.4.2007 sumu 782,35 Eur (pôvodne 23.569 Sk), 22.11.2007 sumu 889,66 Eur (pôvodne 26.802 Sk), 15.8.2008 sumu 1.005,88 Eur (pôvodne 30.303,- Sk), 21.10.2009 sumu 1.800,- Eur, 28.12.2010 sumu 2.000,- Eur, 20.12.2011 sumu 1.020,- Eur a 31.7.2012 sumu 1.360,- Eur. Vo veci nebolo medzi stranami sporné, že na úhradu úveru bolo uhradených spolu 12.509,70 Eur.

17. Z výziev žalobcu z 19.6.2013 bolo zistené, že žalobca vyzval žalovaných v 1. a 2. rade na uhradenie dlžnej sumy 1.870,- Eur v lehote 7 dní odo dňa doručenia výziev. Uvedenú dlžnú sumu vypočítal

pri kontrole finančných zostáv ku dňu 18.6.2013. Doručenie označených výziev žalobca preukázal ku dňu 26.6.2013 (č.l. 106). Ďalej bolo v konaní preukázané, že 18.4.2017 žalobca odstúpil od úverovej zmluvy č. XXX/XXX/XXXX pre omeškanie s 56 mesačnými splátkami v celkovej sume 9.520,-Eur a toto odstúpenie doručil 21.4.2017 žalovanej v 1. rade a dňa 4.5.2017 žalovanému v 2. rade. Súčasne žalovaných vyzval na zaplatenie sumy 31.201,41 Eur pozostávajúcej z nesplatennej istiny v sume 19.043,01 Eur, nesplateného zmluvného úroku v sume 7.839,16 Eur, nesplateného úroku z omeškania z nesplatených mesačných splátok v sume 1.631,02 Eur a zmluvnej pokuty v sume 2.688,22 Eur v lehote 30 dní odo dňa doručenia výzvy vrátane nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 1.148,60 Eur na účet vo výzve uvedený. Označené odstúpenie od zmluvy súčasne žalobca zaslal aj žalovanému v 3. rade ako ručiteľovi (zásielka bola uložená na pošte 21.4.2017 a vrátená žalobcovi ako nevzdvihnutá v odbernej lehote dňa 13.5.2017), na základe čoho možno považovať za preukázané, že aj žalovaný v 3. rade bol účinne vyzvaný na splatenie žalobcom vyčísleného dlhu v rovnakej lehote ako žalovaní v 1. a 2. rade.

18. Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

19. Podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka, strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou ustanovení § 261 a § 262 ods. 2, § 263 až 272, § 273 ods. 1, § 276 až 289, 301, 303, 304, § 306 ods. 2 a 3, § 308, § 311 ods. 1, § 312, 313, § 321 ods. 4, § 324, 340a, 340b, 341, 365, 369 až 369d, 370, 371, 376, 382, 384, 386 až 408, 408a, 444, 458, 459, 477, 478, § 479 ods. 2, § 480, 481, § 483 ods. 3, § 488, 493, 499, § 509 ods. 1, § 592, 597, § 655 ods. 1, § 655a, § 660 ods. 2 až 4, § 668 ods. 3, § 668a, 669, 669a, 672a, 675, 676 ods. 1 a 2, § 711, 720, 725, 729, 743 a 771c.

20. Podľa § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka, strany sa nemôžu odchýliť od základných ustanovení uvedených pre jednotlivé zmluvné typy v tejto časti Obchodného zákonníka a od ustanovení, ktoré ustanovujú povinnú písomnú formu právneho úkonu.

21. Podľa § 303 Obchodného zákonníka, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

22. Podľa § 304 ods. 1 Obchodného zákonníka, ručením možno zabezpečiť len platný záväzok dlžníka alebo jeho časť. Vzniku ručenia však nebráni, ak záväzok dlžníka je neplatný len pre nedostatok spôsobilosti dlžníka brať na seba záväzky, o ktorom ručiteľ v čase svojho vyhlásenia o ručení vedel.

23. Podľa § 306 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka, veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu. Ručiteľ môže voči veriteľovi uplatniť všetky námietky, na ktorých uplatnenie je oprávnený dlžník, a použiť na započítanie pohľadávky dlžníka voči veriteľovi, ak na započítanie by bol oprávnený dlžník, keby veriteľ vymáhal svoju pohľadávku voči nemu. Ručiteľ môže použiť na započítanie aj svoje pohľadávky voči veriteľovi. Ak ručiteľ uplatní voči veriteľovi neúspešné námietky, ktoré mu oznámil dlžník, je dlžník povinný nahradiť ručiteľovi náklady, ktoré mu tým vznikli.

24. Podľa § 307 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník.

25. Podľa § 308 Obchodného zákonníka, ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa a je oprávnený požadovať všetky doklady a pomôcky, ktoré má veriteľ a ktoré sú potrebné na uplatnenie nároku voči dlžníkovi.

26. Podľa § 311 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, ručenie zaniká zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje. Ručenie však nezaniká, ak záväzok zanikol pre nemožnosť plnenia dlžníka a záväzok je splniteľný ručiteľom alebo pre zánik právnickej osoby, ktorá je dlžníkom.

27. Podľa § 330 Obchodného zákonníka ak má veriteľovi splniť ten istý dlžník niekoľko záväzkov a poskytnuté plnenie nestačí na splnenie všetkých záväzkov, je splnený záväzok určený pri plnení dlžníkom. Ak dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, je splnený záväzok najskôr splatný, a to najprv jeho príslušenstvo. Pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak. Ak má dlžník voči veriteľovi niekoľko peňažných záväzkov a dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, platenie sa týka najskôr záväzku, ktorého splnenie nie je zabezpečené alebo je najmenej zabezpečené, inak záväzku najskôr splatného. Platenie sa týka náhrady škody až vtedy, keď bol splnený peňažný záväzok, z ktorého porušenia vznikla povinnosť na náhradu škody, pokiaľ dlžník neurčí účel platenia.

28. Podľa § 344 Obchodného zákonníka, od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

29. Podľa § 345 Obchodného zákonníka, ak omeškanie dlžníka (§ 365) alebo veriteľa (§ 370) znamená podstatné porušenie jeho zmluvnej povinnosti, je druhá strana oprávnená od zmluvy odstúpiť, ak to oznámi strane v omeškaní bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o tomto porušení dozvedela.

30. Podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka, odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane; po tejto dobe nemožno účinky odstúpenia od zmluvy odvolať alebo zmeniť bez súhlasu druhej strany.

31. Podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy.

32. Podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti; pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

33. Podľa § 387 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

34. Podľa § 394 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri právach, ktoré vznikajú odstúpením od zmluvy, plynie premlčacia doba odo dňa, keď oprávnený od zmluvy odstúpil.

35. Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

36. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

37. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

38. Podľa § 502 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v

najvyššie prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

39. Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

40. Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

41. Podľa § 301 Obchodného zákonníka obsahujúceho niektoré ustanovenia o zmluvnej pokute v obchodných záväzkových vzťahoch, neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, a to až do výšky škody, ktorá vznikla do doby súdneho rozhodnutia porušením zmluvnej povinnosti, na ktorú s vzťahuje zmluvná pokuta. Na náhradu škody, ktorá vznikla neskôr, je poškodený oprávnený do výšky zmluvnej pokuty podľa § 373 a nasl.

42. Podľa § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka obsahujúceho všeobecnú úpravu o zmluvnej pokute, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

43. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

44. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z. z 23. januára 2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov občianskeho práva účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

45. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

46. Podľa § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

47. V čase uzavretia zmluvy medzi žalobcom a žalovanými právne postavenie žalobcu a jeho práva a povinnosti boli upravené zákonom č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, na ktorý sa strany aj v zmluve odvolávajú. V zmysle § 1 ods. 1 zákona o štátnom fonde, bol štátny fond zriadený na financovanie štátnej podpory, ktorého prostredníctvom sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu.

48. Podľa § 3 ods. 1 zákona o štátnom fonde zdroje fondu sú

- a) splátky úverov poskytnutých z fondu,
- b) splátky úrokov z úverov poskytnutých z fondu,
- c) sankcie za porušenie zmluvných podmienok,
- d) výnosy z prostriedkov fondu uložených v banke s výnimkou výnosov z prostriedkov poskytnutých fondu zo štátneho rozpočtu,
- e) príjmy z výťažku pri výkone exekúcie vecí, na ktorú bolo zriadené zmluvné záložné právo,
- f) zostatky prostriedkov fondu k 31. decembru predchádzajúceho rozpočtového roka s výnimkou zostatkov prostriedkov poskytnutých fondu zo štátneho rozpočtu,
- g) zostatky nevyčerpanej podpory vrátenej žiadateľom s výnimkou zostatkov vrátenej nevyčerpanej podpory poskytnutej z prostriedkov štátneho rozpočtu v prechádzajúcom roku,

- h) príspevky poskytnuté z Fondu národného majetku Slovenskej republiky za podmienok ustanovených osobitným predpisom,
- i) úvery poskytnuté bankami,
- j) dary,
- k) dotácie zo štátneho rozpočtu,
- l) iné zdroje, ak tak ustanovuje osobitný predpis.

49. Podľa § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona o štátnom fonde prostriedky fondu možno použiť na

- a) podpory poskytované na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu,
- b) správu fondu,
- c) splátky úverov poskytnutých fondu bankami a na úhradu úrokov z týchto úverov.

O použití prostriedkov fondu rozhoduje minister na základe odporúčania Rady fondu v súlade so schváleným rozpočtom fondu. Prostriedky použité na správu fondu, okrem nákladov za vedenie účtov a bankové služby, nesmú prekročiť 1,5 % z ročného príjmu fondu, najviac však 15.000.000,- Sk. Na odmeňovanie pracovníkov fondu sa vzťahuje osobitný predpis.

50. Podľa § 5 ods. 1 zákona o štátnom fonde možno podporu poskytnúť na tieto účely:

- a) výstavba bytu alebo dostavba rozostavaného bytu v bytovom dome <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> vrátane bytu, ktorý sa získa nadstavbou, vstavbou, prístavbou, prípadne prestavbou nebytového priestoru,
- b) výstavba bytu alebo dostavba rozostavaného bytu v rodinnom dome vrátane bytu, ktorý sa získa nadstavbou, vstavbou, prístavbou, prípadne prestavbou nebytového priestoru,
- c) výstavba alebo dostavba zariadenia sociálnych služieb alebo prestavba nebytového priestoru na zariadenie sociálnych služieb určené pre občanov, ktorí potrebujú pomoc podľa osobitného predpisu,
- d) tepelná ochrana bytového domu a rodinného domu pri dodržaní všeobecne záväzných právnych predpisov a technických špecifikácií,
- e) zmena dokončenej stavby bytového domu a rodinného domu,
- f) odstránenie statických nedostatkov bytového domu, ak sú preukázané oprávnenou <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> právnickou osobou alebo fyzickou osobou,
- g) kúpa novostavby bytu,
- h) dokončenie rozostavanej stavby technickej vybavenosti podmieňujúcej užívania schopnosť dokončených alebo finančne zabezpečených rozostavaných bytov, ktorá je evidovaná v báze dát bývalej komplexnej bytovej výstavby ministerstva k 31. decembru 1994 (ďalej len „vybrané objekty“).

51. Podľa § 6 ods. 1, 2, 5 a 6 zákona o štátnom fonde fond hospodári podľa schváleného rozpočtu. Rozpočet fondu je zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva. Prostriedky fondu sú vedené na osobitnom účte v Štátnej pokladnici. Ministerstvo formou verejného obstarávania vyberie banku na uskutočňovanie finančných operácií súvisiacich s použitím prostriedkov fondu.

52. Podľa § 7 zákona o štátnom fonde žiadateľom o podporu môže byť

- a) fyzická osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorá dovŕšila vek 18 rokov a má vlastný pravidelný príjem z podnikania alebo zo závislej činnosti, alebo podľa osobitného predpisu, alebo
- b) právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky.

53. Podľa § 8 ods. 1 zákona o štátnom fonde druhy podpory sú:

- a) úver,
- b) nenávratný príspevok,
- c) úhrada časti úroku zo stavebného úveru poskytnutého bankou podľa osobitného predpisu.

54. Podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o štátnom fonde výšku podpory môže tvoriť

- a) úver zo zdrojov uvedených v § 3 ods. 1 písm. a) až h) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> a j) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> na účel podľa § 5 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> najdlhšie na 30 rokov v rozsahu do 80 % obstarávacej ceny pri ročnej úrokovej sadzbe do výšky diskontnej sadzby vyhlásenej Národnou bankou Slovenska k 1. januáru roku podania žiadosti podľa § 11 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>>,

b) úver zo zdrojov uvedených v § 3 ods. 1 písm. i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> na účel podľa § 5 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> najdlhšie na 30 rokov v rozsahu do 80 % obstarávacej ceny. Fond určí úrokovú sadzbu pri poskytovanom úvere tak, aby nebola vyššia o viac ako 3 % oproti úrokovej sadzbe, ktorú má sám platiť,

c) nenávratný príspevok na účel podľa § 5 ods. 1 písm. a), b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>>, e) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> a g) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> v rozsahu do 50 % obstarávacej ceny, ak žiadateľ obstaráva bývanie pre občana s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorý má zdravotné postihnutie uvedené v prílohe, a toto bývanie spĺňa podmienky upravené osobitným predpisom,

d) úhrada časti úroku z úveru poskytnutého bankou, ktorý nepresiahne 80 % obstarávacej ceny, na účel podľa § 5 ods. 1 písm. a), b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>>, d), e), f) a g) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>>.

Súhrnná suma podpôr poskytnutých podľa odseku 1 nesmie presiahnuť 80 % obstarávacej ceny.

55. Podľa § 10 ods. 4 a 6 zákona o štátnom fonde podporu na účel podľa § 5 ods. 1 písm. a), b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> a g) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> možno poskytnúť len vtedy, ak

a) podlahová plocha bytu v bytovom dome neprevyšuje 80 m²,

b) podlahová plocha bytu v rodinnom dome neprevyšuje 120 m² a viac ako polovica podlahovej plochy všetkých miestností je určená na bývanie.

Žiadateľovi podľa § 7 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1996/124/20030101>> možno poskytnúť podporu len vtedy, ak mesačný príjem žiadateľa a osôb, ktorých príjmy sa posudzujú spoločne podľa osobitného predpisu, neprevyšuje tri a pol násobok životného minima vypočítaného pre žiadateľa a osoby, ktorých príjmy sa posudzujú spoločne.

56. Podľa § 11 ods. 9, 11, 12 a 13 zákona o štátnom fonde, fond rozhodne o poskytnutí podpory podľa poradia doručených žiadostí a priorít určených vládou Slovenskej republiky až do vyčerpania sumy vyčlenenej v rozpočte fondu na určený program rozvoja bývania a na príslušný účel a druh podpory. Opatrenie, ktorého úplné znenie vyhlasuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky ministerstvo, ustanoví obdobie, v ktorom sa dočasne zastavuje prijímanie žiadostí na určitý program rozvoja bývania alebo na účel podpory z dôvodu vyčerpania určených prostriedkov v rozpočte fondu na príslušný program rozvoja bývania alebo na účel podpory. Na poskytnutie podpory z prostriedkov fondu nie je právny nárok. Fond po rozhodnutí o poskytnutí podpory zašle žiadateľovi návrh zmluvy do 30 dní.

57. Medzi stranami nebolo sporné a súd nemá pochybnosti v tom, že žalobca poskytol žalovaným v 1. a 2. rade peňažné prostriedky ako podporu vo forme úveru podľa citovaných zákonných ustanovení a v súlade so zásadami ustanovenými zákonom o štátnom fonde. Uvedené poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným v 1. a 2. rade súd považuje za poskytnutie úveru tak, ako je tento inštitút upravený v ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Pri vyhodnocovaní v súdnej judikatúre rozdielne posudzovanej otázky povahy tohto vzťahu sa súd prikláňa k názoru, že úver poskytovaný štátnym fondom nie je spotrebiteľským úverom a svojou podstatou nejde o spotrebiteľský právny vzťah. V prípade zmluvy o úvere medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade totiž nejde o zmluvu medzi dodávateľom a spotrebiteľmi a teda ani o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodov uvádzaných žalobcom v jeho opakovane predkladaných podaniach, pretože štátny fond nemá postavenie dodávateľa tak, ako je tento definovaný v ustanovení § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, že žalobca v právnom vzťahu so žalovanými v 1. a 2. rade nevystupuje ako osoba konajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom žalobca zároveň nie je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, nakoľko nevykonáva sústavnú činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. V zmysle citovanej právnej úpravy zákona o štátnom fonde platnej v čase uzavretia zmluvy so žalovanými, neskôr tiež zákona č. 607/2003 Z.z., ale ani v súčasnosti žalobca nemá také postavenie, v rámci ktorého by vykonával obchodnú alebo inú podnikateľskú činnosť. Žalobca je podľa § 1 ods. 3 zákona č. 607/2003 Z.z., ktorý nahradil zákon o štátnom fonde finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. Správu žalobcu vykonáva Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, pričom prostriedky fondu možno použiť len na zákonom definovaný účel. Zmluvou poskytnutá podpora predstavuje pomoc a

podporu sociálne a finančne znevýhodneným občanom a nie je preto potrebné v tomto smere žalovaných osobitne chrániť ako slabšiu stranu, pretože žalobca poskytol žalovaným úver za v tom čase mimoriadne nízky úrok, za ktorý úver bez zabezpečenia záložným právom v čase jeho poskytnutia by komerčne neposkytla žiadna banka podnikajúca na území Slovenskej republiky. Ako správne prízvukoval žalobca, podporu ním poskytovanú možno poskytnúť len špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok [pozri hlavne § 10 ods. 4 a 6 v spojení s § 7 písm. a) zákona o štátnom фонде], ktoré sú pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by vedel obstarat' finančné prostriedky na kapitálovom trhu. V záujme presvedčivosti uvedeného názoru súd v podrobnostiach poukazuje najmä na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/289/2017 z 22.3.2018, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/120/2010 z 29.3.2012 a subsidiárne aj na uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/61/2016 z 29.6.2017 a sp. zn. 25Co/79/2017 zo 17.4.2018 ako aj uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/188/2017 zo 7.1.2019. Súd sa teda nestotožňuje s názormi vyplývajúcimi napr. z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/352/2016 zo 4.5.2017, či rozsudkov Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/58/2017 z 20.8.2018 a sp. zn. 1Co/38/2018 z 12.6.2018, že zo zdrojov štátneho fondu definovaných v § 3 zákona o štátnom фонде (napr. splátky úverov poskytnutých z fondu, splátky úrokov z úverov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, výnosy z prostriedkov fondu uložených v banke s výnimkou výnosov z prostriedkov poskytnutých fondu zo štátneho rozpočtu, príjmy z výťažku pri výkone exekúcie veci, na ktorú bolo zriadené zmluvné záložné právo a iné) možno odvodzovať záver o žalobcovi ako subjekte hospodáriaceho so ziskom a vykonávajúceho obchodnú činnosť. Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona o štátnom фонде definuje možnosti použitia vyššie vymenovaných zdrojov len na podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, správu fondu a splátok úverov poskytnutých fondu bankami ako aj na úhradu úrokov z týchto úverov. Uvedené platí aj pre splátky úverov žiadateľov o podporu, ktorých obsahovou zložkou je aj úrok za ich poskytnutie, ktoré teda fond môže taktiež v zásade len na poskytnutie pomoci iným žiadateľom o podporu a to za podmienok vymedzených zákonom o štátnom фонде (a len v obmedzenom rozsahu na svoju správu).

58. Zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovanými je teda absolútnym obchodnoprávnym záväzkovým vzťahom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka (v čase uzavretia zmluvy § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). Ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého sa označený zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu jednoznačne vylučuje aj aplikáciu osobitnej právnej úpravy o spotrebiteľských úveroch. Inštitút odstúpenia od zmluvy je upravený ako predpismi obchodného práva (§ 344 a nasl. Obchodného zákonníka), tak aj predpismi občianskeho práva (§ 48 Občianskeho zákonníka). Súd nemá pochybnosti o tom, že odstúpenie žalobcu od zmluvy uzavretej so žalovanými v 1. a 2. rade má zásadný význam pre rozhodnutie o žalobnom návrhu. V zhode so žalobcom má za to, že tento právny úkon žalobcu mal pre žalovaných za následok stratu výhody splátok a ich povinnosť vrátiť poskytnutú podporu vo forme úveru, teda vznik tej povinnosti, ktorej sa žalobca podanou žalobou voči žalovaným domáha. Rozhodujúcim kritériom pre záver, či pre posúdenie odstúpenia žalobcu od zmluvy uzavretej dňa 30.11.2005 so žalovanými je treba použiť príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka má charakter zmluvného vzťahu založeného touto zmluvou vzhľadom na jeho obsah a právne postavenie a charakter žalobcu a žalovaných ako zmluvných strán. Ako bolo vyššie konštatované, v danom prípade je potrebné posudzovať právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade ako vzťah založený zmluvou o úvere podľa vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka, teda ako vzťah obchodnoprávny. Súd má za to, že v prípade odstúpenia od zmluvy vykonaného v zmysle oprávnenia vyplývajúceho priamo z bodu 8.4. uzavretej zmluvy ako aj v zmysle § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka má strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, povinnosť toto plnenie vrátiť. Aj v spojitosti s § 506 Obchodného zákonníka je žalobca oprávnený požadovať, aby žalovaní vrátili dlžnú sumu spolu s úrokmi. Odstúpenie od zmluvy v obchodných záväzkových vzťahoch má vždy účinky ex nunc, t.j. do budúcnosti, a teda právo požadovať vrátenie poskytnutého plnenia sa začína premlčovať až odo dňa účinnosti odstúpenia od zmluvy (§ 394 ods. 1 Obchodného zákonníka). Preto je nedôvodná námietka premlčania žalovaného v 3. rade vo vzťahu k nezaplateným splátkam úveru za obdobie pred 18.7.2013, keďže žalobca si uplatňuje v konaní zaplatenie zosplatennej istiny dlhu a zmluvných úrokov z dôvodu odstúpenia od zmluvy a nie zaplatenie omeškaných splátok.

59. V danom prípade bolo preukázané, že k doručeniu odstúpenia od zmluvy z 18.4.2017 dlžníkom úveru došlo u žalovanej v 1. rade 21.4.2017 a žalovanému v 2. rade 4.5.2017 a to potom, ako sa žalovaní v 1. a 2. rade dostali k 3.4.2017 do omeškania s úhradou 56 splátok úveru (podľa názoru súdu len 32 splátok). Žiada za poznamenať, že platnosť odstúpenia od zmluvy na základe jednostranného úkonu žalobcu z 18.4.2017 medzi stranami sporná nebola. Z kontextu žaloby vyplýva, že žalobca s týmto úkonom spája splatnosť celého zostatku úveru poskytnutého žalovaným v 1. a 2. rade. Zo strany žalovaných neboli rozporované ani tvrdenia žalobcu o odvolaní účinkov skorších odstúpení od zmluvy z 24.8.2009 z 19.7.2012. V súvislosti s uvedenými odstúpeniami od zmluvy žalobca netvrdil a ani nepreukazoval predchádzajúce účinné doručenie výziev na vyrovnanie omeškaných splátok žalovaným v 1. a 2. rade v zmysle čl. VIII bodu 8.4 zmluvy. Prípadnú platnosť odstúpenia od zmluvy z 19.7.2012 podľa názoru súdu vylučuje aj stav splácania poskytnutého úveru k uvedenému dňu - po započítaní všetkých žalovanými realizovaných úhrad voči súčtu všetkých do tej doby splatných splátok úveru (t.j. 109 splátok po 2.803,- Sk, resp. 93,04 Eur = 10.234,57 Eur) žalovaní v 1. a 2. rade neboli v omeškaní, ale splácanie úveru bolo z ich strany v preplatku v sume 915,13 Eur. Podľa názoru súdu eventuálna platnosť a účinnosť niektorého zo skorších odstúpení od zmluvy, ktorých účinky považoval žalobca za odvolané, by rovnako ako v prípade odstúpenia od zmluvy z 18.4.2017 viedol k zosplateniu úveru a vzniku práva žalobcu požadovať od žalovaných zaplatať celej istiny nesplatennej časti úveru s úrokmi. Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku je preto relevantný záver, že v danom prípade došlo zo strany žalobcu k platnému a účinnému odstúpeniu od zmluvy úkonom z 18.4.2017 a toto odstúpenie od zmluvy je potrebné považovať za právnu skutočnosť, ktorou začala plynúť premlčacia doba uplatneného nároku na zaplatať istiny poskytnutého úveru s príslušenstvom a keďže žaloba bola na súd podaná 18.7.2017 bezprostredne po odstúpení od zmluvy, štvorročná premlčacia doba uplatneného nároku uplynúť nemohla.

60. Súd nemá pochybnosti o tom, že žalovaným v 1. a 2. rade vznikol po vyčerpaní poskytnutej podpory dlh ako na istine, tak aj na úrokoch z úveru do dňa odstúpenia od zmluvy, keďže k odstúpeniu od zmluvy došlo pre opakované omeškание splácania poskytnutého úveru a to v značnom rozsahu. Avšak vzhľadom na v konaní predložený obsah rozhodnutia žalobcu z 25.5.2006 o zvýšení úrokovej sadzby úveru z 2,6 % na 4,1 % počnúc dňom 25.5.2005, ďalej rozhodnutia žalobcu z 15.6.2006 o zvýšení mesačnej splátky počnúc dňom 1.9.2006 na sumu 111,76 Eur (pôvodne 3.367,- Sk) ako aj rozhodnutia žalobcu z 10.3.2011 o zvýšení úrokovej sadzby úveru na 8,6 % zo zvyšku poskytnutého úveru počnúc dňom 25.5.2005 a zvýšení splátky na sumu 170,- Eur súd skúmal, či k jednostrannému zvýšeniu úrokovej sadzby úveru a splátok úveru žalobca mohol v priebehu trvania zmluvného vzťahu so žalovanými pristúpiť. Pritom bolo zistené, že na zvýšenie úrokovej sadzby poskytnutého úveru z dohodnutej úrovne vo výške 2,6 % žalobca ako poskytovateľ podpory mohol pristúpiť na základe čl. VIII bodov 8.3 a 8.7 zmluvy, teda v prípade omeškания dlžníkov s viac ako 2 splátkami o 0,5 % pre celú nesplatenú časť podpory a tiež v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníkov ukončiť do 24 mesiacov výstavbu a predložiť žalobcovi ako veriteľovi overené právoplatné kolaudačné rozhodnutie a to za každých aj začatých 6 mesiacov o 0,5 % zo zvyšku neplatennej podpory. V danom prípade žalobca za dôvod zvýšenia úrokovej sadzby najskôr o 1,5 % a neskôr o 6 % označoval porušenie zmluvnej povinnosti dlžníkov ukončiť výstavbu do 24 mesiacov od otvorenia účtu (čl. 3 bod 3.6 zmluvy). Keďže žalovaní v konaní nerozporovali tvrdenia o tom, že žalobcovi zo strany žalovaných v 1. a 2. rade nebolo predložené kolaudačné rozhodnutie vo vzťahu k stavbe, na ktorú bola podpora poskytnutá, a teda že ani žalobcovi a ani v priebehu konania pred súdom nebolo preukázané ukončenie výstavby do 24 mesiacov od otvorenia účtu aj napriek doručovaniu výziev na splnenie tejto povinnosti, možno konštatovať dôvodnosť použitia zmluvnými stranami dohodnutého sankčného zvýšenia úrokovej sadzby úveru, avšak nie s účinnosťou od 25.5.2005, ako to uvádzal žalovaný v citovaných rozhodnutiach, ale len postupne, vždy o 0,5 % za každých začatých 6 mesiacov nedodržania lehoty výstavby a vždy len zo zvyšku nesplatennej podpory. Pokiaľ teda k otvoreniu účtu žalovaným v 1. a 2. rade došlo 24.3.2003 (vyjadrenie žalobcu zo 4.4.2019) a termín prvej splátky bol stanovený na 15.7.2003, potom k prvému uplatneniu zvýšenia úrokovej sadzby v prípade nedodržania lehoty výstavby mohol žalobca pristúpiť 24.3.2005 a to o 0,5 % (teda na 3,1 %). K ďalším zvýšeniam úrokovej sadzby mohol pristúpiť vždy až po uplynutí 6 mesiacov, teda sadzbou 8,6 % mohol začať nesplatenú časť podpory úročiť najskôr od 24.9.2010 a nie s účinnosťou od 25.5.2005, ako uvádzal vo svojom rozhodnutí. Súd tiež konštatuje, že zo žiadneho ustanovenia zmluvy podpísanej žalobcom so žalovanými v 1. a 2. rade nevyplýva právo žalobcu jednostranne zvýšiť splátky dohodnuté čl. IV bode 4.2 zmluvy. Pokiaľ tak žalobca v priebehu trvania zmluvy urobil, konal svojvoľne a bez zmluvnej dohody so žalovanými, pričom sa

žiada poznamenať, že žiadne zákonné ustanovenie ho na zvýšenie dohodnutých splátok bez súhlasu druhej zmluvnej strany neoprávňovalo. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca bol na základe zmluvného dojednania (bod 8.7 zmluvy) oprávnený na jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby pri naplnení dohodnutej podmienky. Aj v takom prípade boli žalovaní v 1. a 2. rade (a v prípade nesplnenia ich povinnosti žalovaný v 3. rade titulom ručenia) povinní hradiť 359 mesačných splátok vo výške 2.803,- Sk (t. j. 93,04 Eur), a poslednú, 360-tu splátku vo výške zostatku dlhu (výška tejto splátky nebola určená a preto v dôsledku zvýšenia úrokovej sadzby mohla v konečnom dôsledku oproti predpokladom pri uzatvorení zmluvy rásť. S ohľadom na pochybnosti súdu o správnosti žalobcom uplatňovanej úrokovej sadzby počas trvania úverového vzťahu a dosahu tejto skutočnosti na správnosť výšky v konaní uplatnenej istiny a zmluvných úrokov súd vykonal vlastný prepočet výšky istiny a úrokov k 3.4.2017 berúc do úvahy úročené poskytnutej a žalovanými nevrátenej podpory úrokovou sadzbou 2,6 % ročne, od 25.5.2005 (t.j. k dátumu uplatnenia zvýšenej sadzby žalobcom) sadzbou 3,1 %, od 24.9.2005 sadzbou 3,6 %, od 24.3.2006 sadzbou 4,1 %, od 24.9.2006 sadzbou 4,6 %, od 24.3.2007 sadzbou 5,1 %, od 24.9.2007 sadzbou 5,6 %, od 24.3.2008 sadzbou 6,1 %, od 24.9.2008 sadzbou 6,6 %, od 24.3.2009 sadzbou 7,1 %, od 24.9.2009 sadzbou 7,6 %, od 24.3.2010 sadzbou 8,1 % a od 24.9.2010 sadzbou 8,6 % pri zohľadnení vkladov žalovaných na splatenie úveru zistených z histórie ich platieb vo výške 12.509,70 Eur a ich započítaní na v tom čase splatný úrok a vo zvyšku na istinu. Na základe uvedeného prepočtu súd zistil, že pri opísanom úročení by k 3.4.2017 nesplatená podpora činila sumu 21.515,19 Eur a omeškané úroky 10.829,89 Eur, na základe čoho nielen možno predpokladať, že zvýšenou úrokovou sadzbou 8,6 % žalobca neúročil nesplatenú podporu od 25.5.2005, ale až od neskorších období (pravdepodobne od 25.5.2006 v sadzbe 4,1 % a od 10.3.2011 v sadzbe 8,6 %) ale hlavne, že ním uplatnený nárok vo výške nesplatennej istiny 19.043,01 Eur a nesplateného zmluvného úroku v sume 7.839,16 Eur je plne oprávnený a jeho zaplatenie možno po odstúpení od zmluvy z 18.4.2017 od žalovaných v 1. a 2. rade ako dlžníkov a od žalovaného v 3. rade ako ručiteľa požadovať (k záväzku ručiteľa viac v nasledujúcich bodoch odôvodnenia rozsudku).

61. Pre úplnosť sa žiada uviesť, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na plnenie po odstúpení od zmluvy, od ktorej žalobca odstúpil v súlade s článkom VIII bod 8.4 zmluvy o úvere. Na základe zmluvy o úvere v súlade s § 497 Obchodného zákonníka vzniká záväzkový vzťah, z ktorého má veriteľ povinnosť poskytnúť dlžníkovi na požiadanie dlžníka finančné prostriedky a dlžník má povinnosť ich vrátiť spolu s úrokmi. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky spolu s úrokmi zostáva platnou povinnosťou aj po odstúpení od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/2851/99 z 15.3.2000, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 113/2008 z 9.2.2010, s ktorými sa súd stotožňuje a z ktorých vyplýva, že odstúpením od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká, veriteľovi z tohto dôvodu ani žiadna nová pohľadávka nevzniká. Odstúpením od zmluvy sa iba menia podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Dlžník naďalej nie je povinný plniť v splátkach a v lehotách stanových v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu. Povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi sa po odstúpení od zmluvy o úvere modifikoval vo svojej splatnosti, na požiadanie veriteľa sa stáva splatnou celá pohľadávka a zmluvný úrok z úveru, ktorý si následkom oprávneného uplatneného zvýšenia žalobca uplatnil v sadzbe 8,60 % patrí žalobcovi z nesplatennej časti úveru a to až do času jeho úplného splatenia.

62. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov a odplata za jeho poskytnutie, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, keďže povinnosť platiť úroky je v prípade poskytnutia pôžičky závislá na dohode zmluvných strán nielen čo do výšky úrokov, ale aj čo do doby a spôsobu ich platenia. Vzhľadom k dispozitívnej povahe úpravy zmluvy o úvere nie je vylúčené, aby doba, po ktorú je dlžník povinný platiť úrok, bola upravená dohodou strán odchyľne od výkladu § 503 Obchodného zákonníka. V zmluve je najmä možné dohodnúť, že dlžník je povinný platiť úrok z úveru od poskytnutia úveru do dohodnutej doby splatnosti, pričom takáto dohoda, aby sa dlžník zaviazal zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, nie je v rozpore s § 497 Obchodného zákonníka. V posudzovanej zmluve o úvere si strany úrok z úveru dohodli a dobu, po ktorú patria veriteľovi neobmedzili. Záväzok dlžníka platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu

od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy (viď aj ust. § 506 Obchodného zákonníka podľa ktorého ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi). Preto súd vyhovel žalobe v rozsahu uloženia povinnosti žalovaným na zaplatenie sumy 19.043,01 Eur, vyčísleného zmluvného úroku vo výške 7.839,16 Eur ako aj zmluvného úroku vo výške 8,60 % ročne zo sumy 19.043,01 Eur za obdobie od 6.6.2017 do zaplatenia.

63. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd súčasne aj k záveru, že vyššie špecifikovaný nárok žalobcu je daný i vo vzťahu k žalovanému v 3. rade. Žalobca účinne odstúpil od zmluvy, pričom odstúpenie od zmluvy bolo riadne doručované okrem žalovaných v 1. a 2. rade i žalovanému 3. rade, ktorý záväzok žalovaných v 1. a 2. rade zabezpečoval. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od počiatku zrušila, čo však nespôsobilo zánik hlavného záväzku, teda nedošlo k zániku povinnosti dlh splniť. V nadväznosti na uvedené teda súd konštatuje, že žalovaný v 3. rade sa svojím ručiteľským vyhlásením obsiahnutým v článku VII zmluvy, ku ktorej pripojil svoj podpis zaviazal uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka vzniknuté na základe podpísanej úverovej zmluvy, v prípade ak ich neuhradí dlžník, preto ich povinnosť zaplatiť dlh namiesto hlavných dlžníkov nezanikol. Žalovaný v 3. rade sa dobrovoľne, slobodne a vážne rozhodol prijať povinnosť uspokojiť záväzok žalovaných v 1. a 2. rade v celosti alebo len v nesplatennej časti vrátane úroku, ak by žalovaní v 1. a 2. rade zvlášť hrubým spôsobom porušili ustanovenia zmluvy a svoj záväzok neuspokojili na písomnú výzvu žalobcu. Námietka žalovaného v 3. rade v tom smere, že žalobca žalovaných v 1. a 2. rade nevyzval na zriadenie záložného práva, v dôsledku čoho by v zmysle čl. VII bod 7.4 zmluvy zanikol jeho ručiteľský záväzok je právne irelevantná, pretože k zriadeniu záložného práva nemohlo dôjsť bez relevantného právneho konania žalovaných v 1. a 2. rade, teda nezáviselo len od vôle žalobcu; vzhľadom k tomu, že žalovaní nespĺnili povinnosť ukončiť výstavbu v dohodnutej lehote a nepredložili žalobcovi kolaudačné rozhodnutie, nebolo možné zo strany žalobcu zriadenie záložného práva ani právne vynucovať. Z uvedeného dôvodu súd konštatuje, že napriek tvrdeniu žalovaného v 3. rade, ne-/konanie žalobcu v naznačenom smere nemožno kvalifikovať ako konanie v rozpore so zákonom resp. dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V prerokúvanom spore z obsahu spisu, najmä čl. VII zmluvy, o.i. vyplýva, že strany sporu si aj napriek kogentnej povahe ust. § 261 Obchodného zákonníka zabezpečili poskytnutú podporu s odkazom na § 546 a § 560 Občianskeho zákonníka. Hoci v časti aplikácie označených ustanovení Občianskeho zákonníka ide o neplatné zmluvné dojednanie pre rozpor s kogentnou úpravou (§ 261 Obchodného zákonníka), nárok žalobcu voči žalovanému v 3. rade z titulu ručiteľského záväzku je daný podľa ust. § 306 ods. 1-3, § 307, § 308 a § 311 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, pod ktoré je potrebné tento ručiteľský právny vzťah podradiť. K totožným záverom dospel v podobnej veci aj Krajský súd v Košiciach vo veci vednej pod sp. zn. 9Co/438/2017 (viď. rozsudok z 21.11.2018). Aj v tejto súvislosti súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/120/2010 z 29.3.2012, ktorý v obdobnom spore zaujal právny názor, že zmluva o poskytnutí podpory uzavretá podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, na záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zabezpečením záväzku z úverovej zmluvy sa spravujú Obchodným zákonníkom a že použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (obdobne tiež rozsudok NS SR 4Obo/115/99), že za obchodné záväzkové vzťahy považuje právna úprava aj ďalšie vzťahy, bez zreteľa na povahu účastníkov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka; právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka) preto zo zákona reprezentujú doktrínálnu kategóriu prikázaných absolútnych obchodov. Ich rozhodujúcim znakom je forma (typ vzťahu), nie jeho subjekty; nevyžaduje sa, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi, že v právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia) a záväzku dlžníka v takomto vzťahu, sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod vylučuje dohodu strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1, 2 Obch. zák. (tzv. voľbu práva) a spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ust. Obchodného zákonníka a účastníci si nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t.j. ktoré nepripúšťa jeho modifikácia ani vylúčenie jeho normatívneho (zaväzujúceho) účinku dohodou zmluvných strán. K povinnosti vyplývajúcej žalovanému v 3. rade z jeho ručenia súd poukazuje na § 308 Obchodného zákonníka, ktorý mu garantuje nadobudnutie práva veriteľa voči dlžníkom v prípade uhradenia judikovaného záväzku žalobcovi a oprávnenie požadovať od neho všetky doklady a pomôcky potrebné na uplatnenie nároku voči dlžníkovi.

64. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému úroku z omeškania súd uvádza, že podľa histórie čerpania a splácania úveru v tabuľke pod č.l. 53 až 86 spisu vyplýva, že úrok z omeškania vyčíslený k 3.4.2017 vo výške 1.631,02 Eur začal žalobca vyčísľovať (a kumulovať) počnúc 31.1.2014 a to z omeškaných splátok v sume po 170,- Eur. Rovnaké vyčíslenie úroku z omeškaných splátok predložil žalobca na výzvu súdu v pripojenej tabuľke podaním zo 4.4.2019, pričom vo vzťahu k tabuľke úrokov z omeškania pripojenej k žalobe na č.l. 51-52 uviedol, že úroky z omeškania neboli v pôvodnej banke účtované a pri podaní žaloby boli len numericky rozpočítané. Uvedené tak vedie súd k záveru, že žalobca si v konaní uplatňoval úrok z omeškania z omeškaných splátok za obdobie od januára 2014 do 3.4.2017 a vzhľadom k ich uplatneniu žalobou doručenou súdu 18.7.2017 nemôžu byť premlčané. S poukazom na už skôr vyslovený záver o práve žalobcu požadovať od žalovaných do účinnosti odstúpenia od zmluvy (18.4.2017) zaplatenie len splátok vo výške dohodnutej v zmluve, t.j. od 15.7.2003 splátky v sume 2.803,- Sk (od 1.1.2009 v sume 93,04 Eur), mal žalobca po prepočte vykonaným súdom do 3.4.2017 právo na zaplatenie splátok v celkovej sume 15.444,81 Eur. Po započítaní všetkých úhrad vykonaných žalovanými v sume 12.509,70 tak boli žalovaní v omeškaní čiastočne so splátkou splatnou 15.8.2014 a ďalšími 31 nasledujúcimi splátkami v celkovej sume 2.935,11 Eur. Úrok z omeškania z nezaplatených splátok za uplatnené obdobie od 31.1.2014 do 3.4.2017 preto v zmysle vyššie citovaných právnych ustanovení žalobcovi patrí, avšak len z postupne rastúceho dlhu na splátkach v sume 93,04 Eur počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti splátky splatnej 15.8.2014 a to zo sumy 50,87 Eur za obdobie od 16.8.2014 do 3.4.2017 v sadzbe 8,15% (základná sadzba ECB bola od 11.6.2014 do 9.9.2014 vo výške 0,15 %), ďalej zo splátok omeškaných v období od 16.9.2014 do 16.2.2016 v sadzbe 8,05 % (základná sadzba ECB bola od 10.9.2014 do 15.3.2016 vo výške 0,05 %), a zo splátok omeškaných v období od 16.3.2016 do 3.4.2017 v sadzbe 8,00 % (základná sadzba ECB je od 16.3.2016 vo výške 0,00 %). Po ich vyčíslení to znamená, že žalobca má z uplatneného kapitalizovaného úroku z omeškania právo na zaplatenie sumy 312,08 Eur a po účinnosti odstúpenia od zmluvy aj zo žalobou uplatnenej sumy nesplatenej istiny 19.043,01 Eur za obdobie od 6.6.2017 do zaplatenia v sadzbe 8,00 % vychádzajúcej zo základnej úrokovej sadzby ECB platnej od 16.3.2016. V prevyšujúcej časti tak súd nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol, čo vyplýva z druhého bodu výrokovvej časti tohto rozsudku.

65. V časti nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 2.688,22 Eur sa súd zameril na spôsob dojednávania zmluvnej pokuty a jeho súlad so zákonom. Z obsahu § 544 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvnú pokutu je možné dohodnúť len pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti. Porušenie konkrétnej zmluvnej povinnosti, ktorá je zmluvnou pokutou zabezpečená preto musí jednoznačne z formulácie dojednávania o zmluvnej pokute vyplývať. Článok VIII. bod 8.4 zmluvy upravuje podmienky, za ktorých vzniká žalobcovi právo od zmluvy odstúpiť a to v prípade ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, v prípade ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu a to opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby, zriadením záložného práva, zmenou vlastníctva bez súhlasu veriteľa. Po vymedzení dôvodov na odstúpenie od zmluvy uvedený článok obsahuje dohodu o zmluvnej pokute pre prípad „naplnenia bodu 8.4“. Z uvedeného teda vyplýva, že právo na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa bodu 8.4 zmluvy je viazané na využitie oprávnenia žalobcu odstúpiť od zmluvy. Uvedená dohoda o vzniku oprávnenia na zaplatenie zmluvnej pokuty neobsahuje vymedzenie konkrétnej povinnosti žalovaných ako je napríklad povinnosť úhrady splátok riadne a včas, s porušením ktorej by nárok na zmluvnú pokutu žalobcovi vznikol. Zmluvná pokuta v uvedenom prípade bola dohodnutá pre prípad „naplnenia bodu 8.4“, ktorým je odstúpenie od zmluvy, t. j. realizácia práva žalobcu a nie pre prípad porušenia povinnosti žalovaného. Dojednanie zmluvnej pokuty pre prípad realizácie práva, tak ako to bolo v uvedenom prípade, robí samé o sebe takéto dojednanie zmluvnej pokuty absolútne neplatným, a to z dôvodu rozporu so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe neplatne dojednávanej zmluvnej pokuty nemôže súd žalobcovi priznať uplatnený nárok a v tejto časti bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. V súvislosti s uvedenými dôvodmi súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 141/2000, z ktorého vyplýva, že odstúpenie od zmluvy nie je porušením zmluvnej povinnosti, ale výkonom práva, a preto nemôže byť sankcionované zmluvnou pokutou ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 5/2000, z ktorého rovnako vyplýva, že dôvodné odstúpenie od zmluvy nie je porušením zmluvnej povinnosti, ale výkonom práva, ktoré vyplýva zo zákona, alebo zo zmluvy. Napokon k rovnakým dôvodom pre zamietnutie zmluvnej pokuty dospel aj Krajský súd Trenčín v obdobnej veci žalobcu vedenej pod sp. zn. 16Cob/300/2017 z 10.12.2018.

66. Nárok v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 574,30 Eur, súd zamietol z dôvodu, že žalobca je právnickou osobou, ktorá ako vyplýva z radu listinných dôkazov predložených žalobcom, ako aj organizačnej štruktúry zverejnenej na webovom sídle žalobcu (<<https://www.sfrb.sk/o-fonde/organizacna-struktura/>>) má právny odbor vrátane oddelenia na sledovanie a vymáhanie pohľadávok a preto niet pochybností o tom, že disponuje dostatočným aparátom pre vymáhanie pohľadávky bez potreby poskytovania úkonu právnej pomoci externou advokátskou kanceláriou. Navyše je zrejmé, že úkon odstúpenia od zmluvy realizovaný za žalobcu má nepochybne formulárovú podobu a žalobca k nemu zjavne pristupoval v opakovaných prípadoch. Dôvodom zamietnutia tejto časti nároku je napokon aj skutočnosť, že vynaloženie nákladov na tento úkon právnej služby nebol žalobcom v konaní žiadnym spôsobom preukázaný, keďže k žalobe do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania nebol z jeho strany napriek výzve súdu predložený žiaden doklad preukazujúci vynaloženie týchto výdavkov žalobcom právnomu zástupcovi žalobcu. V tomto smere nie je postačujúci poukaz žalobcu na ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, vyhlášku č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov ako aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EU zo 16.2.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách.

67. Podľa § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

68. S ohľadom na rozsah judikovanej povinnosti žalovaným v 1. až 3. rade súd uznal za dôvodné poskytnúť im lehotu 60 kalendárnych dní od právoplatnosti rozsudku na uhradenie súdom žalobcovi priznanej pohľadávky. Podľa názoru súdu poskytnutá lehota umožňuje žalovaným iniciovať so žalobcom rokovania o spôsobe úhrady judikovaného dlhu a v tejto otázke prípadne dosiahnuť dohodu v zmysle postupov ustálených žalobcom, pri ktorom je potrebné brať do úvahy povahu a ciele žalobcu, pre ktoré bol zákonom zriadený (t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu).

69. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

70. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovaným v 1. až 3. rade v rozsahu 71,16 %, vychádzajúc zo záveru, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 85,58 % (čo do sumy 27.194,25 Eur z nároku vyčísleného v žalobe v sume 31.775,71 Eur) a neúspech 14,42 % (čo do sumy 4.581,46 Eur) čo zároveň predstavuje úspech žalovaných v 1. až 3. rade. Po zohľadnení úspechu žalovaných tak žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške vyplývajúcej z tretieho výroku tohto rozsudku. V konaní neboli súdom vzhliadnuté žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal podľa § 257 C.s.p. prevažne úspešnej strane konania nárok na náhradu trov konania priznať.

71. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súď späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti

v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.